

Сьогодні ми з вами, дорогі браття і сестри, вшановуємо пам'ять одного з великих Христових апостолів, стовпа Християнської Церкви, проповідника Христового вчення, що написав нам Святе Євангеліє, три послання і Апокаліпсис, мудрого і велелюбного апостола і євангеліста Іоанна Богослова, згадуючи день його кончини. Він був найближчим і найулюбленішим учнем Господа нашого Ісуса Христа, за висловом церковного піснеспів

у

—

другом

і

наперсником

Христовим. Чим же так відрізнявся цей Апостол від інших учнів Господа і чим заслужив він таке особливе благовоління і розташування Ісуса Христа?

Будучи зразком дівства і кротості і маючи м'яке і ніжне серце, здатне любити Бога і ближніх, апостол і євангеліст Іоанн Богослов всією душею прихилився до Господа, Учителя свого, і полюбив Його з ніжністю дитячого серця, за що і був ближче інших Апостолів до Спасителя. Ця любов до Божественного Вчителя виражалася не на словах тільки, але і на ділі. Так, в той час, коли Ісус Христос був розіпнутий і коли учні Його розбіглися (страха ради іудейського(Ін.19,38))

, стояли при Хресті тільки Божа Матір і один учень - Іоанн. Ось тут, у хвилини найбільшого приниження Божественного Вчителя, в хвилини загального побоювання за власне життя, святий апостол Іоанн і довів на ділі свою любов і глибоку прихильність до Господа Ісуса Христа. Бачачи таку велику любов і відданість Йому Іоанна, Ісус Христос тут же відрізняє його від інших Своїх учнів. Він усиновл

ю

є Іоанна Своєї Матері, і з тієї пори Пресвята Богородиця перебуває в будинку Апостола до самого славного Успіння Свого.

Але, крім любові до Бога, цієї першої й найголовнішою обов'язку кожної людини, святий апостол і євангеліст Іоанн Богослов мав також і любов до своїх ближніх. Він постійно перестерігав людей жити в мирі та любові, повторюючи до останніх днів свого життя одні й ті ж слова: "Чад а, любіть один одного". Коли ж його питали, навіщо він так часто повторює одне і те ж, Апостол з глибоким переконанням у своєму благодатному серці і відповідав: "Тому що в цьому одному полягає все. Виконайте одну цю заповідь - і ви виконаєте весь Закон, догод і т ь Богу, досягнете вищо ї досконалості, тому що упод о би те ся возлюбившого нас Господ у Ісус у Христ у і будете синами Всевишнього ".

А в чому полягає сутність любові, про це говорить святий апостол Павел, що любовь долготерпит, милосердствует, любовь не завидує, любовь не превозноситься, не гордиться, не бесчинствует, не ищет своего, не раздражается, не мыслит зла, не радується неправде, а сорадується истине; все покрывает, всему верит, всего надеется, все переносит. Любовь никогда не перестает (1 Кор. 13, 4-8)..

Перестерігаючи любити ближніх, апостол Іоанн в той же час повчав, що любити треба не словом і язиком, але ділом та істиною. Це він довів власним прикладом. Одного разу, коли Апостол проходив з проповіддю Євангелія міста Малої Азії, то в одному з них

побачив він юнака, здатного і обдарованого добрими душевними якостями. Взявши юнака до себе, він навчив його вірі і істинам Христовим і, відправляючись далі, доручив його єпископу того міста, кажучи: "Цього юнака доручаю тобі; вся Церква і Дух Святий нехай будуть свідками; бережи його від усякого вчинку лихого". Єпископ, прийнявши юнака, виховував його як свого сина. По досягненні ж їм зрілого віку, бачачи його доброзвичайність і лагідність, послабив свій нагляд за ним. Юнак став вдаватися до гріховного життя, познайомився з злими людьми і почав красти, пиячити і, нарешті, віддалився в гори і вступив в розбійницьку зграю, яка обрала його ватажком.

Після деякого часу апостол Іоанн знову вернувся в те місто і сказав єпископу: "Поверни мені скарб, який я дав тобі на зберігання, як в надійні руки, поверни мені юнака, якого я наказав тобі, щоб ти навчив його страху Божого". "Загинув юнак, - відповідав зі сльозами єпископ, - помер душею, а тілом розбійничає по дорогах". "Так чи варто було пильнувати душу брата? - Сказав апостол Іоанн. - Але дай мені провідника, я пошукаю того, кого ти погубив".

Негаймо взявши з собою провідника, він сів на коня і відправився в гори шукати заблудлу вівцю. Розбійники схопили Апостола і привели його до свого начальника, але той, коли розгледів в заручникові святого Іоанна, кинувся від нього втікати. Тоді святий старець, забувши свою старість, став переслідувати втікача, кричачи услід йому: "Сину мій, навіщо ти біжиш від мене, батька твого? Навіщо марно турбуєш мене? Зупинися, помилуй мене, слабкого і немічного старця; зупинись, не бійся, ти маєш ще надію на спасіння". Я буду відповідати за тебе перед Богом, я душу свою покладу за тебе, як Христос поклав Свою за нас. Христос послав мене дарувати тобі відпущення гріхів. Я буду страждати за тебе, нехай кров, яку пролив ти, буде на мені, хай тягар гріхів твоїх повисне на моїй шиї! "

Зворушений слізьми і словами Апостола, розбійник зупинився, кинув свою зброю, в страху і трепеті постав перед святим старцем, обливаючись сльозами і згораючи від сорому. Святий апостол Іоанн падає в ноги лиходієві, благає його пощадити свою душу і повернутися в лоно Святої Церкви до премилосердного Господа Ісуса Христа

а

. І так загибла вівця повертається в обране стадо.

Велелюбний Апостол сам поділяв з врятованим ним подвиги церковного покаяння - піст, молитву,

бдіння

і колінопреклоніння - і не залишав його, доки зовсім не вилікував його душу і не

у

твердив на шляху християнського життя. Така щира, християнська любов, готова прийняти на себе всі немочі ближніх і покласти душу свою за спасіння їх. Ось це справжня любов, гідна звання християнсько

ї

. Вона-то і робить нас справжніми учнями Ісуса Христа, як і Сам Він говорить: О сем разумеют вси, яко Мои ученицы есте, аще любовь имате между собою (Ін. 13, 35).

Таким чином, за прикладом святого апостола і євангеліста Іоанна Богослова і ми повинні любити Бога всім серцем, і всією душею, і всією думкою своєю і ближніх любити не словом і язиком, але ділом та істиною, при нагоді не шкодуючи навіть і життя своє для сп

асіння їх. Болши сея любве никтоже имать, да кто душу свою положит за други своя (Ін. 15, 13),

- говорить святий апостол Іоанн. Якщо ми, християни, станемо щиро любити один одного, будемо дружелюбно

відноситись

один до одного, то Бог завжди буде з нами і наше життя на землі буде щасливим і мирним.

У перші часи християнства у всього суспільства віруючих було одне серце і одна душа (Діян. 4, 32). Сьогодні ж, коли в наші взаємини прокралися ворожнеча, ненависть, чвари, суперечки і незгоди, нам необхідно частіше поглядати на образи благочестивих, велелюбних мужів, на той образ, який являє нам святий Апостол і Євангеліст, і повчатися в писаннях його істинної християнсько

го

життя і любові і просити його молитов за нас.

Всі послання його пройняті духом християнської любові і закликком любити один одного: "Будемо любити один одного, Бог бо перше нас полюбив. Хто не любить ближнього свого, у тім немає любові Божої" (1 Ін. 4, 7, 19, 8), - говорить він. Тому, будемо докладати зусиль, щоб зодягнутися в християнську любов, і возлюбим один одного тому, що любов від Бога є, і хто перебуває в любові, той перебуває в Бозі і Бог перебуває в ньому.

Якщо милюбимо один одного, то Бог в нас перебуває.

Понеділок, 08 жовтня 2012, 08:24

□ *Архіандрит Кирил (Павлов)*